

FOAIE PAROHIALĂ

săptămâna 9 - 15 octombrie 2011

Parohia „Sfântul Gheorghe”

Oradea, str. Louis Pasteur, 26

www.parohiasfantulgeorghe.ro

Pr. Olimpiu: 0722/450.013; Pr. Ioan: 0762/698.455 Pr. Ionuț: 0766/250.417

Suferința... de ce?

De ce atâta sânge care curge și atâta sete care te consumă? De ce trupul tău desfigurat de suferință și inima care-ți plânge? De ce atâta ură după atâta tandrețe? De ce atâta indiferență și batjocură?

Mă întrebi de ce? Întreabă mai degrabă pentru cine? Și îți voi răspunde că pentru tine. Pentru că te iubesc, eu nu puteam să mă apropiu de tine și să-ți cuceresc iubirea decât coborând în suferința și problemele tale. Pentru că te iubesc, am pus în inima ta puterea de a iubi, dar și de a urî, în brațele tale am pus puterea de a îmbrățișa, dar și de a lovi,

Spui că suferința te împiedică să trăiești pe deplin. Te plângi că trupul tău bolnav te împiedică să alergi, să muncești așa cum ai dori. Spui că problemele tale zilnice te împiedică să gândești clar și să fii fericită. Te plângi că ai o cruce prea grea.

Privește-mă: ce îmi mai rămâne? Nu am nici un prieten, nici forță, nici cuvinte. Nu mi-a mai rămas decât suferința. Și cu aceasta vreau să salvez lumea, vreau să te salvez pe tine. Da, te iubesc cu toată suferința mea.

A suferi cu tine mă face să te înțeleg până la capăt. A suferi pentru tine mă face să te iubesc până la capăt. Nu risipi nici una din lacrimile tale în revoltă, dar pune “inimă” în suferința ta.

Când ești puternic, în gesturile și cuvintele tale te privești și te admiri pe tine în mod orgolios. Însă în lacrimile tale nu este loc de orgoliu; nu-ți rămâne decât slăbiciunea ta. Și această slăbiciune poate deveni iubire curată. Nu există iubire mai mare și mai curată decât suferința care e primită cu iubire. Da, oferă-mi suferința ta cu toată inima ta.

Am coborât în adâncurile suferinței tale. Am devenit colegul tău de suferință nu pentru a rămâne aici sau pentru a te salva printr-un miracol, dar pentru a elibera suferința ta din revoltă și disperare și pentru a începe cu tine un drum de creștere în iubire.

Dă-mi mâna ta. Vezi, sunt alături de tine, sufăr și plâng cu tine. Lasă-mă să te învăț să dai un sens suferinței tale. Dă-mi mâna, împreună suntem de neînvins. Nici o suferință nu ne poate distruge.

www.pastoratie.ro

Lasă lacrimile să curgă

(...) Un mod foarte constructiv de a exprima durerea este de a lăsa lacrimile să curgă. Filozofii stoici obișnuiau să sfătuiască: “Nu jeli. Auto-controlul este răspunsul la durere”. Isus a învățat opusul: “Fericiți cei ce plâng, că aceia se vor mângâia”. Cu alte cuvinte: “Fericiți cei care trec prin dificila experiență a jelierii, pentru că vor găsi mângâiere vindecătoare”.

În cultura noastră adesea echivalăm lacrimile cu slăbiciunea. “Băieții mari nu plâng”, spunem noi. Mai spunem chiar: “Dacă ar avea suficientă credință ca și creștin(ă), nu ar plânge”. Totuși lacrimile nu au nimic de-a face cu slăbiciunea sau lipsa de credință. Când Lazăr a murit, Sfântul Ioan scrie în Evanghelia sa: “Isus a plâns” (11,35). Și următorul verset spune foarte simplu dar profund: “Și ziceau iudeii: Iată cât de mult îl iubea”. Faptul că Isus a plâns ne învață că durerea este naturală. Isus a plâns deși știa că viața este veșnică. Lacrimile sunt o expresie a iubirii. Nici chiar cunoașterea sigură a vieții veșnice nu va lua toată durerea din inimă atunci când pierdem pe cineva drag. Sfântul Paul spune: “să nu vă întristați, ca ceilalți, care nu au nădejde”. El nu spune că nu ar trebui să ne întristăm; el spune că trebuie să ne întristăm cu speranță creștină.

În zilele lui Isus, evreii aveau câteva obiceiuri foarte sănătoase legate de jelire. După cum vedem în Evanghelia de astăzi, prietenii înconjurau persoanele îndoliate pentru a le ajuta în durerea lor. “Mulțime mare din cetate” era împreună cu văduva din Nain. Doliul adânc dura șapte zile. Primele trei erau zile de plânsete. În timpul primei săptămâni ruda celui decedat nu se putea unge, nu se încălța, nu studia și nu făcea afaceri, nici măcar nu se spăla. Acest timp trebuia să fie petrecut în totală jelire. Nimic ce ar fi putut distra de la acest obiectiv nu era permis. Urmau apoi 30 de zile de jelire mai ușoară. Până în ziua de astăzi frații evrei nu își fac griji în a-și exprima durerea.

Grecii erau mult asemenea evreilor în acest sens. Cea mai mare sărbătoare ortodoxă este Paștele, când se celebrează Învierea lui Cristos, precum și credința în învierea noastră personală. Și totuși, poporul grec jelește zgomotos la funeralii și vorbește despre cei plecați dintre noi cu lacrimi în ochi. Dacă nu ar face așa, nu ar fi natural. Pentru a facilita exprimarea sănătoasă a durerii, Biserica are slujbe speciale în sâmbetele de peste an sau în aniversările morții celor dragi nouă. Biserica a știut dintotdeauna că o persoană îndoliată este ca un boiler sub presiune. Dacă nu dai drumul la abur să iasă în mod controlat, presiunea din boiler va crește și mai devreme sau mai târziu va exploda. (...)